

KARANLIK...

...

“Ne görüyorsun?”

“Karanlık.”

“O zaman açsana gözlerini.”

“Açtım.”

“Keşke sen de bana ‘gözlerini aç’ diyebilseydin... Ben de açabilseydim...”

“Bu rezil dünyada görülecek hiçbir şey yok ki...”

“İşte ona da ben karar verseydim.”

“Neye?”

“Dünyada görülecek bir şey olup olmadığına... Rezillikten başka bir şey yoksa rezilliği görebilseydim. Beyazı görebilseydim... Maviyi, yeşili, pembeyi... Pembe mutluluk rengiymiş. Görebilseydim bana da mutluluk verir miydi acaba pembe? Açık renk, koyu renk nedir bilebilseydim... Renklere dokunulmuyor ki. Sadece görerek anlayabiliyorsun onları. Bana turuncuyu anlatabilir misin örneğin? Bir köre ‘turuncu’ anlatılamıyor değil mi? Peki, aydınlığı anlatabilir misin bana? Aydınlığı sorduğumda: ‘Şu anda gördüğünün tam karşıtı’ demişti bazıları. İyi de ben görmek nedir bilmiyorum ki... İçinde bulunduğum durumun tam karşıtıysa, güzel bir şey olmalı aydınlık. Gece elektrik kesildiğinde, siz görebilenler telâşlanıyorsunuz ya bir an... İşte o an, sizden üstün olduğumuz duygusuna kapılıyorum hep... Çünkü bizde telâş yok... Çünkü bizde elektrik hep kesik. Bizim için karanlık olağan bir durum yani... Bazen düşünüyorum da, dünyada herkes kör olsaydı neler olurdu, ya da olmazdı diye... Fotoğraf makinesi olmazdı örneğin. Sinema da... Tiyatro olurdu ama sadece radyo tiyatrosu, ya da ‘okuma tiyatrosu’... Televizyonu da kimse icat etmezdi. Kimse resim çizmezdi. Kim bakacak ki o resimlere? Ufuk çizgisi nedir kimse bilmezdi. Gökyüzünü, ayı, yıldızları da bilemezdi kimse... Körlere baston üretenler, dünyanın en zengin insanları olurlardı her hâlde. Ta ki, yarasaların kullandığı sistemin, insanlar için olanını biri icat edene kadar. Gözlükçülük diye bir meslek de olmazdı. Kimse -görebilenlere estetik rahatsızlık vermeme kaygısıyla- karanlığının üstüne bir de kara gözlük takmazdı. Kimse makyaj yapamazdı, zaten yapmazdı da. Makyaj başkalarının gözüne hoş görünmek için yapılmaz mı? Eeee, başkaları da seni göremeyince... Renk kavramı olmazdı. Kimse evini ne renk boyayacağını düşünmezdi mesela. Giysilerinde renk uyumu olup olmadığını da... ‘Görünen köy kılavuz istemez’ diye bir söz üretmezdi atalarımız. Çünkü köyü kimse göremediğinden, kılavuz isterdi. ‘Göz var, nizam var’ demezdi kimse. Kimse ‘alıcı gözüyle bakamazdı’, çünkü zaten bakamazdı. Hiçbir şey, kimsenin ‘gözüne ilişemezdi’. Birine bakamadığından, ondan ‘gözünü ayıramamak’ gibi bir şey de söz konusu olamazdı. Göremediğinden ‘görmezlikten de gelemezdin’. ‘Gözün kör olsun’ diye intizar edemezdi kimse kimseye. Sağırklar bu kadar çok körü ağırlamakta zorlanabilirlerdi. Gözün kimseyi ısıramazdı. Görmeyen gözünle, ‘aman gözüm görmesin’ diyemezdin. Kimseyle ‘göz göze’ gelemezdin. Kimseyi ‘göz hapsine’ alamazdın. Hiçbir şeyi ‘gözler önüne seremezdin’. Gözünün nurunu dökemezdin. Göz süzemezdin. Gözün dalamazdı. Gözünü kaçıramazdın. Gözün kamaşamazdı. Birine kulak olabilirdin de, göz olamazdın. Hikâyelerin sonuna ‘gözden uzaklaşıp gitti ve ben ardından bakakaldım’ gibi şeyler yazılamazdı. Çocuğuna ‘gözümün önünden ayrılma’ dersin, çocuk bunalıma girebilirdi. ‘El emeği’ yine olabilirdi de, ‘göz nuru’ olamazdı. Kitaba göz atamazdın, ancak el atabilirdin. Göz gezdiremezdin, parmak gezdirebilirdin. Gözümüz yollarda kalamazdı. Gözüne bir şey çarpamazdı, ancak sen görmeyen gözünle bir şeye çarpabilirdin. Dünya gözü ile hiçbir şey göremediğinden, gözünün açık gitme olasılığı yüksek olurdu. Güzele bakamadığından, sevap işleme oranının epeyce düşebilirdi. Göz zaten görmediğinden, gönül de

sürekli katlanma durumunda olabilirdi. ‘Gözün aydın, kulakların Manisa’ gibi saçma sapan bir espriyi ömrün boyunca duymazdın. Romantizmini sevdiğinin gözlerinin içine bakarak halledemediğinden, daha dokunmatik yollardan halletmeye çalışırdın. Bu durumda tokat yeme olasılığı da olurdu tabii... Sana çarpan adamı ‘kör müsün, önüne baksana’ diye azarlayamazdın. İşe yarayan iki tane bile gözümüz olmadığından, kimseyi ‘dört gözle bekleyemezdik’. ‘Körebe’ oyununda cümleten ebe olurduk. Zaten sürekli karanlıkta olduğumuzdan ‘göz kararması’ diye bir şey yaşamazdık. Günlerin uzaması kısalması bize bir şey ifade etmezdi. ‘Gün ışığından daha fazla yararlanabilmek için’ saatlerimizi bir ileri bir geri alıp durmazdık. Hayatımızda meşale, kandil, mum, lamba, ampul gibi şeyler olmazdı. Çünkü bunlara gerek olmazdı. Kısacası hep ‘kör kör parmağım gözüne’ bir hayat sürer giderdi... İlginç bir yaklaşım değil mi? ‘Herkes kör olsaydı dünya nasıl olurdu’, hiç düşünmüş müydün bunu? Bu konuda daha yığınla şey sıralanabilir ama... Sıktım mı canını? Doktor ne dedi sana: ‘üzülmek, sıkılmak yok’... Ne bileyim ben, değişik şeyler konuşursak, biraz kafan dağılır diye düşündüm. Ama hep ben konuştum. Çok da keyifli bir konuşma olmadı galiba... Haklısın... Körlüğün neresi keyifli? O zaman sana bir fıkra anlatayım, bak şimdi: Çok yakışıklı kör bir adam, çok çirkin bir kadınla evleniyormuş. Adamın görebilen arkadaşlarından biri dayanamayıp sormuş, ‘yahu’ demiş, ‘yakışıklı adamsın, halin vaktin yerinde, gözlerinin dışında hiçbir probleminde yok. Evlenmek için bu yüzüne bakılamayacak kadar çirkin kadını mı buldun, bula bula?’ Kör adam gülmüş, ‘evet’ demiş, ‘onunla, her gün hâlime şükretmek için evleniyorum... -Kör olduğum için, bu çirkinliği görmek zorunda kalmıyorum, şükürler olsun diyebilmek için...’ demiş...”

.....

“Gülmedin... Yine keyiflendiremedim seni... Çünkü ben olayı ‘kör’e bağladım yine. N’apım, hayatımın bütününde o var. Affedersin... Belki biraz gülersin diye...”

.....

“Uyudun mu sen?...”

.....

“Yastıktan başın düşmüş... Boynun ağrıyacak... Dur şöyle düzeltelim...”

.....

“Ellerin de üşümüş... Bir şey söylesene...”

.....

“Niye kıpırdamıyorsun? Niye konuşmuyorsun? Şaka değil mi bu? Bana şaka yapıyorsun... Ben seni güldüremedim, sen beni güldürmeye çalışıyorsun... Böyle şaka olmaz... Hadiiii, uzatma ama...”

.....

“Sen... Sen, şaka yapmıyorsun... Peki, bunu bana neden yapıyorsun? Neden bu kadar erken? Ben şimdi n’apıcam? Gözlerim yok, sen yoksun... Sen benim gözlerimdin... Kör oldum...”